

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 2483/11
Дана: 22. фебруара 2012. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Габриеле Миловановић и Марије Габрић, чланова већа, у правној ствари тужиле **Т. И.** из Б.,, коју заступа П. Љ., адвокат из Б. Т., против тужене „**О. в.**“ **АД Н. С.**, коју заступа В. Е., адвокат из Н. С., ради поништаја решења, враћања радника на рад и исплате, одлучујући о жалби тужене против делимичне пресуде Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи број П 13 П1. 548/10 од 1. јула 2011. године, на седници већа одржаној 22. фебруара 2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужене **се одбија**, делимична пресуда Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи број П 13 П1. 548/10 од 1. јула 2011. године у побијаном усвајајућем делу (став 1. и 2), **потврђује**.

Образложење

Првостепени суд донео је делимичну пресуду којом је поништио решење о отказу уговора о раду донето од стране тужене број од године, као незаконито, те обавезао тужену да тужилу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, стеченом знању и радном искуству, а све то у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, под теретом принудног извршења. Тужена је обавезана да тужилу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 33.750,00 динара, са законском затезном каматом рачунајући од пресуђења па до исплате, све у року од 8 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења. Истом пресудом одређено је да ће одлуку о делу тужбеног захтева који се односи на исплату накнаде зараде и других примања до дана враћања на рад заједно са законском затезном каматом, као и исплату других принадлежности који произилази из рада и у вези са радом код тужене, суд донети у коначној пресуди.

Против ове пресуде жалбу је изјавила тужена, побијајући исту због битних повреда парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и због одлуке о трошковима поступка, са предлогом да овај суд побијану пресуду преиначи и тужбени захтев одбије, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка, или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Жалба тужене није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, а пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП-а и правилну примену материјалног права, сходно одредби члана 372. ст. 2. ЗПП-а, овај суд налази да је иста донета без битних повреда одредаба парничног поступка, те је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право и одлучено о тужбеном захтеву.

У току поступка пред првостепеним судом је, између осталог утврђено да је тужиља у периоду од до године била запослена код тужене на радном месту вишег саветника за клијенте. Радни однос је заснован на неодређено време и трајао све до године, када јој је отказан уговор о раду од године. Дана године донето је решење о коришћењу годишњег одмора, по коме је тужена утврдила да тужиљи припада на име коришћења годишњег одмора за 2009. годину 21 дан, а претходног дана, године, издата је потврда из које произилази да је тужиљи радни однос престао на основу отказа уговора о раду, али да истој припада годишњи одмор у 2009. години у укупном трајању од 21 дан и да исти није користила.

Првостепени суд утврђује да је дана 01.03.2009. године закључен Уговор о закупу пословних просторија, из којег произилази да је тужена имала свој пословни простор и да је управо у том пословном простору тужиља и радила. Дана године донето је упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиљи, у смислу одредбе чл. 180. Закона о раду. Предметно упозорење тужиља не поседује. Тужена исто упозорење није доставила тужиљи путем поште, нити је исто истакнуто на огласну таблу Филијале у Б. Т., нити је остављено на радном столу код тужиље, већ је исто истакнуто на огласној табли централе банке у Н. С.. С обзиром на наведено, тужиља се није изјаснила на наводе из упозорења, али је уследило решење о отказу уговора о раду на основу одредбе чл. 192. и чл. 179. тач. 2. Закона о раду. У предметном решењу наводи се да се уговор од године отказује због повреде радне обавезе, непридржавања правила, прописа, смерница и процедура банке и непридржавања упутстава од стране руководиоца из чл. 9.2. Правилника о раду банке. По истом решењу радни однос тужиљи престаје са..... године.

Као разлог за отказ уговора о раду тужена се позива на одредбе чл. 179. тач. 2. Закона о раду, тј. да послодавац може запосленом отказати уговор о раду уколико запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Тужиљи је радни однос престао на основу извештаја интерне ревизије, са наводима да је иста у обављању постављених послова и радних задатака извршила грубу повреду радне обавезе непридржавања правила, прописа, смерница и процедура банке и непридржавању упутстава и директива од стране руководиоца, из чл. 9.2. Правилника о раду банке, тако што је одобравала кредите повезаним лицима, тако да постоји могућност да се услед погоршања или побољшања финансијског

положаја једног лица, погорша или побољша положај других лица, супротно кредитним процедурама и упутствима банке. У својој изјави од године тужила је навела да је знала за повезаност одређених клијената. Тужили је непосредни руководиоци био П. Р. и иста је почетком јула месеца 2009. године била присутна на састанку у Н. С. и речено јој је да је у односу на њен рад извршена интерна ревизија и да су резултати ревизије такви да је она у свом раду кршила процедуру одобравања тј. давања кредита и да је услед тога најбоље решење да потпише споразумни престанак радног односа, што је тужила одбила. Задатак тужиле био је да прикупи кредитну документацију о траженом кредиту, затим да документацију проследи кредитном одбору ради одобравања или одбијања кредита. У време рада тужила је радила на основу Правилника о раду и приручника за кредитну политику банке. Њен радни задатак био је да сакупи потребну документацију која се односи на клијенте, жиранте и регистрацију пољопривредног газдинства, јер је радила на одељењу за одобравање пољопривредних кредита физичким лицима, а за истинитост и тачност те документације био је одговоран клијент. Тужила није имала обавезу проверавања тачности садржине документације, већ је документацију достављала кредитном одбору од најмање два члана, који је доносио одлуку о одобравању кредита. Она је имала обавезу да све кредите који су у кашњењу са исплатом рата најмање 15 дана, пријави свом претпостављеном Р. П., као непосредном руководиоцу. Тужила није била у обавези да проверава ни истинитост података јемаца, већ за њихову истинитост одговара искључиво јемац.

Према налазу вештака економско-финансијске струке, које је сачињено у истражном поступку против тужиле под бројем Ки. 12/10 од 26.04.2010. године, између осталог се наводи да је тужила имала обавезу да комплетира документацију за добијање пољопривредног кредита, коју је прослеђивала кредитном одбору банке у Н. С., а кредитну документацију прегледа и верификује менаџер за ризик. Кредит се исплаћује на основу одобрења менаџера за ризик, а ако је исти одсутан, кредит се може исплатити и на основу одобрења одељења кредитне администрације, у складу са одобрењима и процедурама које је одобрио менаџер за ризик. После тог одобрења овлашћени кредитни администратор пребацује средства на рачун клијента.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања које садржи све релевантне чињенице за одлучивање о делу тужбеног захтева за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад тужиле, првостепени суд је заузео становиште да је тужбени захтев тужиле у овом делу у целости основан, те да је побијано решење незаконито, из разлога што тужили није достављено писано упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Овакав став првостепеног суда прихвата и овај суд.

Према чл. 180. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из чл. 179. тач. 1. до 6. запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 5 радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У истом упозорењу послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Како је у конкретном случају утврђено да тужена као послодавац није тужили доставила упозорење на начин као што је то предвиђено у чл. 185. Закона о раду, где је

предвиђен поступак за лично достављање решења за отказ уговора о раду, односно предметно упозорење није достављено тужиљи у просторијама где је запослена, нити на адреси пребивалишта или боравишта, стога је и по становишту овог суда повређена процедура отказивања уговора о раду која је прописана и Конвенцијом међународне организације рада број 158, где је у чл. 7. прописано да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност.

Наиме, не могу се прихватити наводи жалбе да Закон о раду не предвиђа поступак достављања, будући да је у чл.185. Закона о раду, предвиђен начин достављања решења којим се отказује уговор о раду, а за које решење је такође предвиђена лична достава као и за упозорење о постојању разлога за отказивање уговора о раду, те се у наведеном смислу имају применити наведене одредбе Закона о раду. Ово из разлога што је достављање упозорења део процедуре отказа, и има значај неопходне процесне претпоставке за правилност и законитост решења о отказу. Како тужена није пружила доказ да је предметно упозорење доставила тужиљи, следи да је иста повредила процедуру достављања упозорења тужиљи, те из наведеног разлога није било услова да се донесе решење о отказивању уговора о раду пре него што је тужиљи омогућено да се брани од навода који су јој стављени на терет.

Не могу се прихватити наводи жалбе да је тужиљи предочено упозорење, да га је иста прочитала и да се упознала са његовом садржином али да је одбила да потпише пријем, и да је на тај начин упозорена на постојање разлога за отказивање уговора о раду, будући да је одредбом чл. 180. истог Закона, те одредбама чл.7. Конвенције МОР-а број 158 изричито прописано да је послодавац дужан писаним путем да упозори запосленог на постојање разлога за отказ уговора о раду и да остави запосленом рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Из исказа Р. П., који је био задужен да тужиљи уручи упозорење, произилази да је тужиља након разговора са њим рекла да не жели да потпише да је примила упозорење и исто је њему вратила, након чега је отишла, из чега произилази да упозорење није остављено на радном столу тужиље, те како исто није достављено ни путем поште на адресу пребивалишта односно боравишта тужиље, правилан је закључак првостепеног суда да тужена наведено упозорење није на прописани начин доставила тужиљи.

Објављивање предметног упозорења на огласној табли у централи банке, у којој тужиља није запослена, не може се сматрати уредним достављањем, у смислу чл. 185. ст. 4. Закона о раду, будући да се решење објављује на огласној табли послодавца само у ситуацији када послодавац запосленом није могао да достави решење лично у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог, те како тужена није ни покушала да достави предметно упозорење на адресу пребивалишта или боравишта, те исто није доставила ни у просторијама послодавца, није било услова да се исто објави на огласној табли, а без да је претходно исцрпљена могућност доставе овог упозорења путем поште, односно лично у просторијама послодавца. Поред тога, код достављања писмена путем огласне табле, подразумева се да се огласна табла налази у радном окружењу лица коме се писмено има доставити, а у конкретном случају упозорење је стављено на огласну таблу у Н. С., а тужиља је радила у Б. Т..

Суд је имао у виду и остале наводе жалбе, те је исте оценио као ирелевантне за доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу наведеног, применом одредаба чл. 375. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с.р.
зто:

Напомена

Рев2 637/2012 од 14.11.2012 године одбијена је као неосована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2483/11.

АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Гж1. 2483/11

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ

Дана: 22. фебруара 2012. године

Председник већа: Мира Тубин Чанак

Члан већа : Габриела Миловановић

Члан већа: Марија Габрић

Судија известилац: Габриела Миловановић

Судијски помоћник:

Записничар: Беатрикс Перчић

ОДЛУКА ЈЕ ДОНЕТА ЈЕДНОГЛАСНО

Записничар, Чланови већа, Председник већа
